

[Pietro Metastasio]

Τα Ολύμπια (L'Olympiade) [απόσπασμα]

Δράμα εις πράξεις τρεις

Μετάφραση: Ρήγας Φερραίος (μετάφραση εκ του ιταλικού)

Ρόπαλον, Αθήνα

1. φάσις 1 (9 Δεκεμβρίου 1879), σ. 3

2. φάσις 2 (16 Δεκεμβρίου 1879), σ. 4

1.

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

Ἔ Π Ο

ΡΗΓΑ τοῦ ΦΕΡΑΙΟΥ.

(1797)

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ — Βασιλεὺς τῆς Σικωῦνος.
ΑΡΙΣΤΕΑ — Θυγάτηρ του.
ΑΡΓΗΝΗ — Παρθένος Κρήσα ἐξ εὐγενῶν.
ΔΥΚΙΑΣ — Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης.
ΜΕΓΑΚΛΗΣ — Ἀθηναῖος νῖος ἐξ εὐγενῶν.
ΑΜΥΝΤΑΣ — Παιδαγωγὸς τοῦ Δυκία.
ΑΛΚΑΝΑΡΟΣ — Οἰκέτις καὶ ἑμπιστος τοῦ Κλεισθένους.

*Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑποτίθεται εἰς τὰς πεδιάδας τῆς
Ἡλίδος, ἐγγὺς τῆ; Ὀλυμπίας πρὸς τὰς εἴχθας τοῦ ποταμοῦ
Ἀλφειοῦ.*

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

*Χάσμα στενῆς καὶ βαθείας κοιλάδος μεταξὺ δύο ἐκτεταρωθῆν ἐπι-
πικειμένων λόρων· ἐν τῷ βάθει αὐτοῦ πυκνὸν δάσος κατὰ κλίον ὑπὸ
τῶν ἐν τοῖς λόφοις καὶ ἄνω τῆς κοιλάδος δρυῶν, ὧν οἱ κλάδοι συμ-
πλέκονται πρὸς ἀλλήλους.*

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δυκίας καὶ Ἀμύντας συνομιλοῦντες.

ΔΥΚ. Ἀμύντα ἀπεφάσισα, εἰς μάτην μὲ βροτάζεις.
ΑΜ. Δυκία σιάσου, ἄκουε! ἄχ! πῶς δὲν μετριάξεις;
πῶς δὲν κρατεῖς ποτὲ, ποτὲ, αὐτὴν τὴν τόσην εἶαν,
τὸ πνῦμα τὸ ἀνάθεκτον, τὴν προπετιὴ καρδίαν!
ΔΥΚ. Καὶ τίνας πλέον συνδρομὴν δύναμαι νὰ ἐλπίσω;
παρὰ εἰς μόνον ἑμαυτὸν τὸ πᾶν νὰ ἐγγεیرهσω.
Ὁ Μεγακλῆς ὁ ἴδιος εἰς τὴν τοιαύτην χρεῖαν,
ὁ Μεγακλῆς μὲ ἄρσεν εἰς ἄκραν ἀπορίαν.
Ἄν ἤμπορῇ πλέον τινὰς ἀμέριμνος ἄς μὲνη
ὁπόταν τὴν βοήθειαν τοῦ φίλου του προσμένῃ.
ΑΜ. Ἀκόμη δὲν πρέπει τινὰ; νὰ τὸν καταδικάσῃ;
δὲν εἶν' μικρὸν διάστημα τὸ ὅσον θ' ἀπεράσῃ.
Εἰς Κρήτην ἔμειναν αὐτὲς; ἡμεῖς εἴμεθα τώρα

ἔδω εἰς Πελοπόννησον, ἐν Ἡλίδι τῇ χώρᾳ.
Κοντολογίς ὁ Μεγακλῆς ὅσον ταχείως τρέχει,
πέτυχε· εἰς τοὺς πόδας του δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἔχη·
Ἵ δούλος ὅπου ἐστειλες εἰδήσιν νὰ τοῦ δώσῃ,
ἴσως ἐπέρασε καιρὸς πρὶν νὰ τὸν ἀνταμώσῃ,
ἴσως εἰς τὸν ἐν μέσῳ πλοῦν περίστασις κάμμια
ἀπροσδοκίτως ἐγένιν ἀναβολῆς αἰτία.
Ἄν μὲ ἀκούσῃ, εὐέλπις ἤθελες ἠσυχάζει,
καὶ ἐν καιρῷ ὁ φίλος σου ἐξάπαυτο· θὰ φθάσῃ.
Ἄπομωσήμερα ρητῶς ἀγώνισιν εἶν' ἡ ὥρα
καὶ μὴ" ἐράνει ἡ αὐγὴ ἀκόμη ἕως τώρα.

ΛΥΚ. Ἠξέυρεις ὅμως πᾶς ἔδω ὅποιος ἀποφασίῃ
εἰς τοὺς ἀγῶνας σήμερον διὰ νὰ συναθλήσῃ,
πρέπει πρῶτ' εἰς τὸν ναὸν νὰ λάβῃ τὴν φροντίδα
τὸ ὄνομά του νὰ εἰπῇ, βραβμόν του καὶ πατρίδα,
καὶ εἰς τὸν τοῦ Διὸς βωμόν ἀφελύκτως νὰ ὁμώτῃ
ὅτι ὑπόνοιάν τινα τελείως δὲν θὰ δώσῃ
ἀπάτης εἰς τὴν ἀθλήσιν, ἢ δόλου, τὸ ἠξέυρεις ;

ΛΜ. Ναί, τὸ ἠξέυρω μὲ αὐτὸ τί ὄριλος θὰ εὐρῃ ;

ΛΥΚ. Τὸ ἦκουσε· δὲ καὶ αὐτὸ ; πῶς ὅποιος βραδύνη
καὶ εἰς τὰ ἔθιμα αὐτὰ μετὰ τοῦς ἄλλους μείνη
πλέον ἐκ τῆς ἀθλήσεως δι' ὅλου ἐξαιρεῖται ;
Ἐκείνην τὴν παράταξιν, βλέπει, ποῦ συγχροτεῖται
τῶν ἀντιπάλων ἀθλητῶν τῶν ἐτοιμαζομένων ;
κρότους τοὺς πανηγυρικοῦ· ἀκούεις τῶν ποιμένων ;
πλέον ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς τί ἔχω νὰ προσμείνω,
ποῖα ἐλπίς μοι ἔμεινε ; εἰπέ μου τί θὰ γίνω ;

ΛΜ. Μὰ τί πλέον στοχαζέσαι ; θέλω νὰ καταλάβω.

ΛΥΚ. Μὲ τοὺς λοιποὺς εἰς τὸν βωμόν νὰ ἔλθω νὰ προλάβω.

ΛΜ. Καὶ ὕστερον ;

ΛΥΚ. Τὸ στάδιον ὡς ἀνοιχθῇ νὰ δρᾶμω
μὲ τοὺς λοιποὺς νὰ πιασθῶ.

ΛΜ. Ἐσύ ;

ΛΥΚ. Ναί, θὰ τὸ κάμω.

Ἦ δὲν πιστεύεις εἰς ἐμὲ ἀρκοῦσαν εὐτολμίαν ;

ΛΜ. Ἄχ ! ποίγηπε εἰς τὸ σπαθί, ἔχεις πολλὴν παιδείαν·
ἀμὲν ἔδω δὲν ὠφελεῖ, αὐτὴ εἶν' ἄλλη μάχη·
ἄλλ' ἄρματα, ἄλλην τριβὴν πρέπει κἀνένας νᾶχη·
πάλης, πυγμῆς, πετροβολῆς, καὶ αἱ ὀνομασίαι
εἶν' εἰς ἡμᾶς ἀνήκουστοι, ἀγνώριστοι παιδεῖαι·
μὲ τὴν πολλὴν δὲ ἀσκήσιν αὐτὰ εἶναι οἰκεία
ὄλων τῶν ἀντιπῆλων σου συνήθως γυμνασία·
καὶ σὺ ὡς ἀνεξάσκητος ἴσως μετανοήσῃς.

ΛΥΚ. Ἄν ἔφθανεν ὁ Μεγακλῆς εἰς ἄραν τὴν ἀμοδιάν
αὐτῆς τῆς μάχης εἰς ἀρχῆς, ἔχω τὴν ἐμπειρίαν,
ἀναμριβύλους ὑπὲρ ἐμοῦ ἤθελε συναθλήσῃ.
Μὰ δὲν προφθάνει· τί λοιπὸν ἐγὼ θέλω ἐλπίσαι ;
μήτε Ἄμύντα σήμερον ἀγῶνας συνιστῶσιν
ἔδω εἰς τὰ Ὀλύμπια διὰ νὰ βραβευθῶσιν
μὲ τὸν συνήθη στέφανον, τὴν ἀγριοελαίαν.
Ὁ νικητὴς εἰς ἀμοιβὴν παίρνει τὴν Ἀριστέαν,
τὴν μόνην ἐσιλόπαιδα τοῦ κραταίου Κλεισθένους,
πρωτίστον κἀλλους καύχημα τοῦ τῶν Ἑλλήνων
[γένους.

(ἀναλαμβάνει).

2. ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικῷ

Υ Π Ο

ΡΗΓΑ τοῦ ΦΕΡΡΑΙΟΥ.

(1797)

(Συνέχεια τῶν προηγούμενων φύλλον)

τὴν φλόγα τῆς καρδίας μου, καὶ μόνην, καὶ ὄραϊαν
μ' ὄλον ποῦ μοῦ τὴν ἀναψὸν ὁ ἔρωσ τώρα νέαν.

ΑΜ. Μὰ ἡ Ἀργήνη;

ΛΥΚ. Μὰ ἐγὼ τὴ ἔχασα ἐκείνην
ἐλπίζω πλέον νὰ ἰδῶ, νὰ εἶρω τὴν Ἀργήνην;
Ἄφρου δὲ εἰς τὸν ἔραστὴν ἐλπίς δὲν ἀπομείνη,
καὶ ἡ ἀκμὴ τοῦ ἔρωτος μαραινέται καὶ σβύνει.

ΑΜ. Πλὴν ὤμοσες τόσαις φροαῖς μὲ σταθερὰν καρδίαν.

ΛΥΚ. Τώρα σὲ ἐκατάλαβα, μ' αὐτὴν τὴν φλυαρίαν,
πάσχεις νὰ μὲ κρατεῖς; ἐδῶ ἔωσ νὰ φύγ' ἡ ὥρα
εἰς μάτην ὅμως τὸ θαρρεῖς, ἐγὼ πηγαίνω τώρα.

ΑΜ. Μὰ ἄκουσον.

ΛΥΚ. Ἄδύνατον.

ΑΜ. Κόταζαι νὰ ποῦ φθάνει!

ΛΥΚ. Ποῖος;

ΑΜ. Ὁ φίλος Μεγακλῆς.

ΛΥΚ. Ποῦ εἶναι;

ΑΜ. Μοὶ ἐφάνη

πῶσ μέσα εἰς τὰ δένδρ' αὐτά... ὄχι...

ΛΥΚ. Τῇ ἀληθείᾳ
καὶ μὲ γελᾷ καὶ πρέπει μοι τῷ ὄντι εἰρωνεία.
Ἐγὼ, Ἀμόντα, ἔμεινα τόσον τετυφλωμένος,
ποῦ ἔμουν εἰς τὸν Μεγακλῆν πάντῃ ἀναπαυμένος. (α)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Μεγακλῆς καὶ Αικίδα.

ΜΕΓ. Ἦλθεν; ἰδοὺ ὁ Μεγακλῆς;

ΛΥΚ. Θεοὶ! νὰ σὰς δοξάσω!

ΜΕΓ. Πρίγγηπε!

ΛΥΚ. Φίλε, φίλτατε! πῶσ νὰ σὲ ὀνομάτω;

*Ἐλα κοντά μου, Μεγακλῆ, ζῶσα παρηγορία,
ἔμβρα εἰς τὰς ἀγκαλὰς μου, εὐλικρινῆς καρδία*
(ἀκούσθεϊ).

(α) Ἐνῷ ζητεῖ ν' ἀναχωρήσῃ αἰφνης φθάνει ὁ Μεγακλῆς.

ΜΕΓ. Πῶς ;
 ΑΥΚ. Ἄν εἰς τὰ Ὀλύμπια μὲ ὄνομα Λυκίδας
 σήμερον ἀναγωνισθῆς, ἔγω χρηστάς ἐλπίδας.
 ΜΕΓ. Εἰς ἧλιον δὲ μέγρι τοῦ νῦν ἐσὺ γνωστὸς δὲν εἶσαι ;
 ΑΥΚ. Ὅχι.
 ΜΕΓ. Καὶ μὲ τὸ πλῆσ' αὐτὸ εἰπέ, τί ὄφρα εἶσαι ;
 ΑΥΚ. Ὅλον τὸ πᾶν· μὰ (ἄχ θεοί ;) πλὴν ἄς μὴν ἀρ-
 [γούμην],
 τὴν ὄραν ἄς μὴ γάνωμεν καὶ ὑστερον λαλοῦμεν.
 Τοὺς ἀντιζήλους ἀθλητὰς τώρα καταριθμοῦσι,
 καὶ ὅλα τὰ ὀνόματα ἐγγράφως τ' ἀπερνοῦσι.
 Ὅγρηγωρα εἰς τὸν νῶν τρέχα, εἰπέ, πῶς εἶσαι.
 Κρήτης τοῦ ἀνακτος υἱός, Λυκίδας πῶς καλεῖσαι.
 Δὲν ὄφρα εἰ πῶς ἐφθασες, ἀκόμη ἂν ἀργήσῃς·
 πῆγαινε, σὲ πληροφοροῦ καθὼς ἐδῶ γυρίσῃς ; . . .

ΜΕΓ. Τώρα πλὴν δὲν διατάζω
 Νὰ καυχῶμαι, νὰ κομπάζω,
 ὅτι χαρακτηρισμένος
 εἶμαι καὶ ὀνομασμένος
 ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν
 τὴν τερπνὴν μοι καὶ ἠδαιαν'
 αὐτὴν καὶ ψυχῆς εἰκόνα
 θά τὴν ἔγω εἰς αἰῶνα.
 Ἡ Ἑλλάς θελεῖ φημίσει
 εἰς τοὺς ἐπομένους χρόνους,
 ὅτι εἶγον συμφωνήσαι
 ὅλα εἰς ἡμᾶς καὶ μόνους,
 πράξεις, καὶ σκοποῖ, καὶ κλίσει
 καὶ τὸ ὄνομα ἐπίσει. (α)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΥΚΙΔΑΣ καὶ ΑΜΥΝΤΑΣ.

ΑΥΚ. Ὡ Μεγακλῆ πιστότατε, ὦ εὐγενῆ· καρδία !
 ΑΜ. Μὰ πρὸ ἐλίγου ἔλεγες ὅλα τὰ ἐναντία
 ΑΥΚ. Ἴδου ὑποὶ ἐλπίδισα, ἔγω τὴν Ἀριστέαν'
 καθε λοιπὸν ἐρόδιον καὶ χρεῖαν ἀναγκαιάν.
 Ἄμυντα μου ἀγαπητῆ, πῆγαινε ἀπὸ τῶρα,
 κάμετα ὅλα ἔτοιμα, ἕως νὰ φθᾶς ἢ ὤρα.
 Ἐγὼ πολὺ δὲν στέκομαι, θέλω ἀναχωρήσει
 μετὰ τῆς νόμης ἀπ' ἐδῶ, ὃ ἥλιος πρὶν δύσει.
 ΑΜ. Πρίγγαπε, μὴ βιάζεσαι μὴ τὴν ἀπορασίσεις
 ὅλην τὴν εὐτυχίαν σου πῶς πλὴν τὴν εὐρίσεις.
 Ἔχεις πολλὰ νὰ φοβῆθῃς, καὶ πρῶτον ἡ ἀπάτη,
 εἰς τὸ νὰ ἀνακαλυφθῆς, εἶναι εὐκολοτάτη.
 Ἐπειτα καὶ ὁ Μεγακλῆς, ἂν καὶ ἐξηκακμένος
 πλὴν δὲν εἶναι ἀδύνατον, νὰ μείνῃ νικημένος.
 Εἰζεύρεις ὅτι ἄλλοτε εἶχεν ὑπερσχύσει,
 καὶ ἔλαθε τὸν στέφανον ἐν ταύτῃ τῇ ἀθλήσει·
 ποτὲ δὲ ἐν συμβεβηκόσ συμπίπτει αἰφνιδίως,
 καὶ τὸν ἀνδρείον καὶ δειλὸν συνθοροῦε ὁμοίως.
 Ἦξευρε πῶς ἡ ἀρετὴ δὲν ἔπεται νὰ ἔχη
 πάντοτε τύχην τὴν αὐτὴν εἰς τὸ νὰ τὴν συντρέχῃ ;
 ΑΥΚ. Ὡ ! μὴ μὲ τὴν παντοεικὴν αὐτὴν σου τὴν ὑποψίαν
 γίνεσαι ἀνυπόφορος, μὲ φέρεις ἀπιδίαν.
 Τώρα, ἀφοῦ καὶ ἐφθασα κοντὰ εἰς τὸν λιμένα,
 ἐπαπειλεῖς ναυάγιον νὰ τύχῃ εἰς ἐμένα ;

(α) Ἀπέρχεται ὁ Μεγακλῆς καὶ μένει ὁ Λυκίδας μετὰ τοῦ Ἀμύντα.

3. ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ
 ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

Υ Π Ο
 ΡΗΓΓΑ τοῦ ΦΕΡΡΑΙΟΥ.

(1797)

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου)

νὰ, πάλιν ἢ ἐλπίδες μου συνήλθον εἰς τὸν τόπον.
 ΜΕΓ. Ἀληθινὰ ὁ οὐρανὸς μὲ ἐδόμαξ τὸν τρόπον,
 πρῶθμον καὶ εὐγνώμονα ἄπαξ νὰ μὲ γνωρίσῃς
 ΑΥΚ. Καὶ εὐτυχίαν, καὶ ζῶην μὲ δίδεις ἂν θελήσῃς

Ἐπὶ τὰς ὑπόφιας σου τινὰς ἂν συμπεράνη
 πότε εἶν' βράδῳ ἢ αὐγῇ, δὲν τὸ τακαλαμβάνει.

Εἰς τὸν σταυλὸν αὐτοῦ ὡς πλησίσια,
 πατεῖ ὁ ἵππος γοργὰ νὰ φθῶσῃ
 ὁ γαλήνης του δὲν τὸν βαστάζει,
 καὶ ὁ ἵππεύς του πάχει, φωνάζει,
 νὰ τὸν κρατήσῃ ὅμως ματαιῶς,
 ὁ ἵππος τρέχει πάντα βρομαίως
 Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦτο τὸ συνειθίζει,
 χρηστάς ἐλπίδας ὅταν συλλάβῃ
 κανένα πρόγραμμα δὲν τὴν φοβίζει,
 λόγον δὲν θέλει νὰ καταλάβῃ,
 ἔχουσα πάντα τὴν φαντασίαν
 πὺς τὸ καλὸν τῆς πλησιάσει
 πλάττει τὴν μέλλουσαν εὐθυμίαν,
 καθὼ παροῦσαν, καὶ δὲν διατάζει.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Παιδιά ἐκτεταμένη περὶ τοὺς πρόποδας ἄρους τινος, περιέχουσα
 σποράδην καλύδας βοσκῶν γερφίτων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἄλφειοῦ
 κατεσκευασμένον ἐκ κορμῶν ὄρων καὶ ἀτάκτως κατεστρωμένον.
 Εἰς μακρὰν ἀπόστασιν φαίνεται ἡ πόλις τῆς Ὀλυμπίας, ἧς ἡ θεὰ
 ἐπισκοπεῖται ἀπὸ τινα μεταξὺ δένδρων, ἅτινα χωρὶς νὰ συγχέωσι
 τὴν ὄρασιν καλλοπιέζουσι μᾶλλον τὴν μεταξὺ πεδιάδα. Φαίνεται ἡ
 Ἄργηνη μὲ ἐνδύμα βοσκοπούλας καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Λυκωρίς,
 πλίκουσα στεράνους εἰς ἀνθῶν. Χορὸς βοσκῶν καὶ βοσκοπούλων ἐ-
 νασχολουμένων εἰς ποιμενικὰ ἔργα εἶτα ἡ Ἀριστία ἀκολουθοῦμέ-
 νη ὑπὸ ὀπαδῶν.

ΧΟΡΟΣ. Ὡ τερπνὰ, φίλιτατα δάση,
 ὦ πανευτυχῆς φιλιτάτη
 Ἐλευθερία.

ΑΡΓΗΝΗ. Ἐδῶ ἂν, τῇ ἀληθείᾳ,
 διδεται τροφὴ κάμψια,
 εἶν' ἄθωα ἀπλουστάτη,
 οὔτε ἐγγωρεῖ ἀπάτη.
 Ἐρως μὲ ἐμπιστοσύνην
 κάμψουσι τὴν εὐφροσύνην
 νὰ πλεονάσῃ.

ΧΟΡΟΣ. Ὡ τερπνὰ, φίλιτατα δάση,
 ὦ πανευτυχῆς φιλιτάτη
 Ἐλευθερία.

ΑΡΓΗΝΗ. Ἐδῶ καθ' ἑνὸς μετρία
 εἶναι ἡ περιουσία
 ὅσον δὲ πενιχροτάτη,
 φαίνεται πλουσιωτάτη.
 Οἶστρος τῆς πλεονεξίας,
 οὐδὲ φόβος τῆς πτωχείας
 δὲν τὴν ταράσσει.

ΧΟΡΟΣ. Ὡ τερπνὰ, φίλιτατα δάση,
 ὦ πανευτυχῆς φιλιτάτη
 Ἐλευθερία.

ΑΡΓΗΝΗ. Στρατευμάτων ἐδῶ χρεῖα,
 μὴδὲ κόστρων εἶν' τειγία.
 ἡ εἰρήνη πληρεστάτη,
 στερὰ, ἀσφαλεστάτη.
 πρᾶγμα δὲν δίδει αἰτίαν
 φυλαργύρου τὴν καρδίαν
 νὰ δελεάσῃ.

ΧΟΡΟΣ. Ὡ τερπνὰ φίλιτατα δάση,
 ὦ πανευτυχῆς φιλιτάτη
 Ἐλευθερία

ΑΡΓΗΝΗ. Ἐδῶ μετὰ σωφροσύνης
 ἔρωτα ἢ καθε νεία

ὄσον . . .

νὰ ἡ Ἀριστία. (α)

ΑΡΙΣΤΕΑ. Λυκωρίς, μὴ τὰ ἀφίνας
 Ἄργη. Ὡ περιγῆπισσα, τὴν σκληρὰν αὐτὴν μου κατοικίαν
 ἤλθες νὰ κάμψῃς πάντερον καὶ ὅλους εὐτυχίαν;
 ΑΡ. Καὶ εἰς αὐτῆς μου τῆς ζωῆς, εἶθε νὰ εἶχα τρόπον,
 νὰ ἔρευρα ὡς ἔφυγα ἐκ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.
 Ἄγαπητὴ μου Λυκωρίς ἂν ἤθελες εἰσεῖρει,
 ὅποια φρικώδης ἡμέρα σήμερον θὰ μ' εὕρῃ.
 ΑΡΓ. Μάλιστα εἶναι εἰς ἐσὶ πανευκλεῆς ἡμέρα,
 τοῦ κάλλους σου τοῦ θαυμαστοῦ ἐνδείξεις πλειοτέρα,
 καὶ ποῖα ἄλλη θὰ φανῇ εἰς τοὺς λοιποὺς αἰῶνας!
 Εἰς τοὺς ἐνδοξοὺς σήμερον Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας
 τὸ ἄνθος τὸ ἑλληνικὸν ἤλθε νὰ κινδυνεύσῃ,
 τόσων ἔρωσιν ἐγγονοί, τίς νὰ σὲ κυριεύσῃ.